

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การปกครองท้องถิ่น (Local Government) เป็นรูปแบบการปกครองที่เป็นพื้นฐานของระบอบประชาธิปไตย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมในชุมชนท้องถิ่นที่จะตอบสนองความต้องการของประชาชน และนำมาสู่การแก้ไขปัญหาความเป็นอยู่ รวมถึงการใช้ทรัพยากรธรรมชาติของชุมชนได้เป็นอย่างดี ซึ่งถ้าพึ่งเพียงรัฐบาลกลางในฐานะที่ต้องดูแลประชาชน โดยรวมทั้งทั่วประเทศคงไม่สามารถตอบสนองของประชาชน หรือแก้ไขปัญหาให้กับประชาชนได้อย่างทั่วถึง และตรงกับความต้องการของประชาชนในแต่ละพื้นที่ได้อย่างแท้จริง รัฐบาลหลายประเทศได้มีการเปลี่ยนแปลงการบริหารแบบรวมศูนย์อำนาจไว้ที่ส่วนกลาง มาเป็นการบริหารแบบกระจายอำนาจมากขึ้น เพื่อให้สิทธิแก่ชุมชนในการตัดสินใจดำเนินการกิจของท้องถิ่น ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นการใช้ฐานท้องถิ่นเป็นรากฐานในการพัฒนาประเทศ (โกวิท พวงงาม. 2550 ก : 11)

กรณีประเทศไทย กล่าวได้ว่าการปกครองท้องถิ่นมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตยของไทย เพราะการปกครองท้องถิ่นนอกจากเป็นการบริหารราชการที่ต้องกระจายอำนาจเพื่อให้ท้องถิ่นสามารถช่วยเหลือตนเองได้แล้ว ยังถือเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลกลางเพราะผู้ที่อยู่ในท้องถิ่นและผู้นำท้องถิ่นย่อมเข้าใจถึงปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นดี นอกจากการปกครองท้องถิ่นเป็นการฝึกให้ประชาชนในท้องถิ่น ได้รู้จักแก้ไขปัญหาด้วยตนเองแล้วยังฝึกให้ประชาชน ได้ศึกษาแนวทางในการพัฒนา และนำทรัพยากรมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อประโยชน์สูงสุดของท้องถิ่นเอง ที่สำคัญอีกประการหนึ่ง การปกครองท้องถิ่นสร้างความรู้สึกรับเป็นเจ้าของ มีสิทธิ มีเสียง และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอันจะส่งผลให้เกิดความต้องการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น (ลิขิต วีระเวทิน. 2540 : 30)

บทบาทที่สำคัญประการหนึ่งขององค์กรปกครองท้องถิ่น คือการจัดทำบริการสาธารณะขั้นพื้นฐานให้แก่ชุมชนท้องถิ่นนั้นๆ เพราะว่าการบริการสาธารณะขั้นพื้นฐานเกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนโดยตรง ดังนั้นจึงควรเป็นหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่ ด้วยเหตุผลที่สำคัญคือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็น

หน่วยงานที่ใกล้ชิดกับประชาชนในพื้นที่มากที่สุดจึงได้รับรู้ เข้าใจ และตระหนักถึงปัญหาภายในพื้นที่ได้ดีกว่าหน่วยงานของรัฐระดับอื่น ๆ จึงทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถจัดบริการสาธารณะได้ตรงกับความต้องการของประชาชนได้ อีกประการหนึ่งองค์กรปกครองท้องถิ่นมีผู้บริหารและสมาชิกสภาจากการเลือกตั้งโดยตรงจึงเป็นช่องทางการสื่อสารระหว่างประชาชนกับองค์กรปกครองท้องถิ่นได้ดี และประการสุดท้ายการที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดบริการสาธารณะเองได้ทำให้สามารถพึ่งตนเองได้ไม่รอความช่วยเหลือจากรัฐบาลกลางเพียงอย่างเดียว การพึ่งตนเองได้เป็นสัญญาณที่ดีทำให้องค์กรปกครองท้องถิ่นมีความเข้มแข็งสามารถอยู่ได้ด้วยตนเอง (โกวิท พวงงาม, 2550 ก : 202)

จึงกล่าวได้ว่าการบริการสาธารณะเป็นภาระหน้าที่ที่มีความสำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความสำคัญทั้งในด้านการสะท้อนถึงระดับการกระจายอำนาจ และความเป็นอิสระขององค์กรปกครองท้องถิ่น และสะท้อนถึงความสามารถขององค์กรปกครองท้องถิ่นอีกด้วย การบริการสาธารณะที่เป็นหน้าที่ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมาก เพราะเป็นภารกิจที่ถูกกำหนดโดยกฎหมายที่ต้องปฏิบัติ หากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดจัดทำภารกิจที่มีได้กำหนดไว้ในกฎหมายถือว่าเป็นการกระทำที่ละเมิดขอบข่ายอำนาจหน้าที่ที่ตนเองสามารถกระทำได้ หรือเป็นการใช้อำนาจหน้าที่ที่ตนเองสามารถกระทำได้ หรือเป็นการใช้อำนาจเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ (วสัน เหลืองประภัสสร และมรุต วันทนกร, 2547 : 3)

องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) เป็นหนึ่งในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของไทย นอกเหนือจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนตำบลมีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในปี 2535 เมื่อรัฐบาลนายชวน หลีกภัย ได้กำหนดนโยบายด้านการปกครองท้องถิ่นที่ส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นระดับตำบลเป็นนิติบุคคล เพื่อให้มีความคล่องตัว และช่วยกันแก้ปัญหาของประชาชนในตำบล ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 2 มีนาคม พ.ศ. 2538 เป็นต้นมา โดยกำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นนิติบุคคล สามารถก่อนิติกรรมได้ มีรายได้ มีอำนาจในการจัดทำงบประมาณและมีความรับผิดชอบในการปกครองตนเอง แต่ยังคงอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาลกลางตามหลักการกระจายอำนาจโดยทั่วไป (ชูวงศ์ ฉายะบุตร, 2539 : 145)

องค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ในด้านการดำเนินงานให้บริการสาธารณะ การพัฒนาตำบล ซึ่งเป็นภารกิจที่องค์การบริหารส่วนตำบลต้องทำภายใต้ข้อกำหนดของ

กฎหมาย กล่าวคือ มาตรา 67 แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และแก้ไขเพิ่มเติมถึงฉบับที่ 5 พ.ศ. 2546 ได้กำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ต้องทำ 9 ประการ ได้แก่ การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก การรักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดิน และที่สาธารณะรวมทั้งกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล การป้องกันและระงับโรคติดต่อ การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย การส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมการส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ การคุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น และการปฏิบัติหน้าที่อื่น ตามที่ทางราชการมอบหมาย โดยจัดสรรงบประมาณหรือบุคลากรให้ตามความจำเป็นและ เห็นควร

อย่างไรก็ตาม ในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลที่ผ่านมาจากการศึกษา เอกสารและงานวิจัย ยังพบว่ายังต้องมีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง เพราะตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ประชาชนและพนักงานส่วนตำบลส่วนหนึ่งยังไม่เข้าใจในบทบาทหน้าที่ในการดำเนินงาน ด้านต่าง ๆ เช่น การประสานงาน การช่วยเหลือสนับสนุนประชาชน ด้านต่าง ๆ เป็นต้น (วรุฒน์ เจตย์ภัทรนาท. 2542 : 29)

นอกจากนั้น โกวิทช์ พวงงาม (2548 : 257) ยังได้สรุปวิเคราะห์ปัญหาและการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลพบว่า อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล กำหนดไว้ไม่ชัดเจน ไม่คำนึงถึงฐานะการคลัง และขีดความสามารถรวมทั้งทักษะด้านเทคนิค ต่างๆ ทำให้้องค์การบริหารส่วนตำบลจำนวนมากมีรายได้และความรู้ทางเทคนิคไม่เพียงพอต่อการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ได้ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นและความศรัทธาของประชาชน อีกทั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลยังไม่เข้าใจ บทบาทอำนาจหน้าที่รวมถึงการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ นอกจากนี้จากการศึกษาของ สัมฤทธิ์ สุขสงค์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยประสิทธิผลของการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์พบว่า มีประสิทธิผลอยู่ในระดับต่ำ และจากการศึกษา ของ อำพล ลมปลิว (2545 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาความสามารถของการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลของจังหวัดเลย พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งยังต้องมีการศึกษาการดำเนินงาน ต่อไปอีก

องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลานได้รับการปรับเปลี่ยนสถานะจากเดิม คือสภา ตำบลปะหลาน เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม 2539 โดยมีอาณาเขตอยู่รอบนอกเขตเทศบาล ตำบลพยัคฆภูมิพิสัย พื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ทางทิศตะวันตกของอำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัด

มหาสารคาม มีพื้นที่ทั้งหมด 24.49 ตารางกิโลเมตร สภาพพื้นที่ราบและที่ราบสูง ไม่มีภูเขาไม่มีแม่น้ำไหลผ่าน มีหมู่บ้านในเขตพื้นที่เดิมทั้งหมดหมู่บ้านจำนวน 8 หมู่บ้านมีพื้นที่บางส่วนจำนวน 5 หมู่บ้าน มีประชากรทั้งสิ้น 5,268 คน มีครัวเรือนทั้งสิ้น 857 ครัวเรือน องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลานมี พนักงานส่วนตำบล และพนักงานจ้างตามภารกิจปฏิบัติหน้าที่รวมทั้งหมดเพียง 21 คน แต่ต้องรับผิดชอบในการดำเนินงานพัฒนาหมู่บ้านจำนวนมาก จากการดำเนินงานที่ผ่านมาได้มีการพัฒนาด้านต่างๆตามที่กฎหมายกำหนดไว้ แต่ก็ปรากฏจากการทำประชาพิจารณ์ในปี 2550 ว่าประชาชนยังมีความต้องการและเสนอให้้องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลานดำเนินการเกี่ยวกับการพัฒนาหลายประการ เช่น การซ่อมแซมถนน การก่อสร้างถนนดินเชื่อมต่อหมู่บ้าน การก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก การช่วยเหลือคนพิการและคนชรา การพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน และผู้สูงอายุ รวมถึงการดำเนินการสนับสนุนการอาชีพต่าง ๆ (องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน. 2550 : 15)

ต่อมาในปี 2551 ถึงกลางปี 2552 องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลานได้ดำเนินการตามที่ประชาชนได้แสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะไว้ ซึ่งได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กฎหมายกำหนดไว้โดยทำเป็นโครงการครอบคลุมอำนาจหน้าที่ แต่ยังมีประชาชนร้องขอให้้องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลานดำเนินการด้านต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง (องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน. 2550 :15)

จากการที่ประชาชนได้แสดงความคิดเห็น และได้ร้องขอดังกล่าว จึงน่าจะได้มีการศึกษาการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน โดยให้ประชาชนในเขตเป็นผู้แสดงความคิดเห็น ผู้ศึกษาในฐานะที่เป็นสมาชิกของ้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมหาสารคาม เขตอำเภอพยัคฆภูมิพิสัย และมีภูมิสำเนาในเขตติดต่อกับ้องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน จึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาคำเนินงานของ้องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน โดยหวังว่าผลการศึกษาจะสามารถเสนอเป็นข้อมูลต่อผู้บริหารเพื่อนำไปพิจารณาปรับปรุงการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนต่อไป

วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษาระดับการดำเนินงานของ้องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ตามความคิดเห็นของประชาชนในเขต้องค์การบริหารส่วนตำบล

2. เพื่อเปรียบเทียบการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ตามความคิดเห็นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล จำแนกตามหมู่บ้านที่อาศัยอยู่

3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะของประชาชนต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

สมมุติฐานการศึกษา

1. การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ตามความคิดเห็นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล อยู่ในระดับปานกลาง

2. ประชาชนจำแนกตามหมู่บ้านที่อยู่อาศัย มีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม แตกต่างกัน

ขอบเขตการศึกษา

1. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และแก้ไขเพิ่มเติมถึง ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2546 มาตรา 67 รวม 9 ข้อ การศึกษาครั้งนี้ นำมาศึกษา 8 ข้อ (ข้อ 9 เป็นการปฏิบัติตามกฎหมายอื่น ซึ่งเป็นการดำเนินงานที่ไม่ชัดเจน จึงไม่นำมาศึกษา) ได้แก่

1. จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก
2. รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดิน และที่สาธารณะรวมทั้งกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล
3. ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ
4. ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
5. ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
6. ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ
7. คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
8. บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดี

ของท้องถิ่น

2. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ประชาชนที่เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป และอาศัยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคามจำนวน ครัวเรือนละ 1 คน รวม 902 คน จาก 902 ครัวเรือน (องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน. 2550 : 36)

3. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจำนวน 278 คนโดยใช้สูตรการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ ทาโร ยามานะ (Yamane. 1973 : 727)

4. ระยะเวลา

ระยะเวลาในการศึกษาครั้งนี้ ระหว่างเดือน มกราคม ถึง กุมภาพันธ์ 2553

5. ตัวแปร

5.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variable) ได้แก่ หมู่บ้านที่อาศัยอยู่ของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน จำแนกเป็น 8 หมู่บ้าน

5.2 ตัวแปรตาม (Dependent variable) ได้แก่ การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม 8 ด้าน ได้แก่

5.2.1 จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก

5.2.2 รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดิน และที่สาธารณะรวมทั้งกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

5.2.3 ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ

5.2.4 ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

5.2.5 ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

5.2.6 ส่งเสริมการพัฒนาศตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ

5.2.7 คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

5.2.8 บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง องค์กรปกครองท้องถิ่นที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาพตำบลและบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ในการศึกษาครั้งนี้ หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

2. การดำเนินงาน หมายถึง การปฏิบัติงานตามหน้าที่หรือตามบทบาทของบุคคล หรือองค์การใดองค์การหนึ่ง เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ในการศึกษาครั้งนี้หมายถึง การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัด มหาสารคาม 8 ประการ ตาม มาตรา 67 แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหาร ส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และแก้ไขเพิ่มเติม ถึง ฉบับที่ 5 พ. ศ. 2546 ดังนี้

2.1 การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลานได้ปฏิบัติงาน ดังนี้ มีการสร้างถนนอย่างเพียงพอ มีการซ่อมแซม รักษาถนนให้ใช้ได้ทุกฤดูกาล มีการสร้างถนนคอนกรีตทุกสาย และมีการประเมินการ บำรุงรักษาถนนเป็นประจำ

2.2 การรักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดิน และที่สาธารณะรวมทั้ง กำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลานได้ปฏิบัติงาน ดังนี้ มีการเก็บขยะมูลฝอยทุกวัน มีการจัดบริการรถดูดส้วม มีการทำความสะอาดถนนเป็นประจำมีการทำความสะอาดที่สาธารณะอย่างสม่ำเสมอ มีการจัดหาภาชนะรองรับขยะอย่าง พอเพียง และมีการจัดกิจกรรมรณรงค์การรักษาความสะอาด

2.3 การป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบล ปะหลานได้ปฏิบัติงาน ดังนี้ มีการกำจัดขยะกลายเป็นประจำ มีการฉีดวัคซีนป้องกัน โรคพิษสุนัข บ้าเป็นประจำทุกปี มีการรณรงค์ป้องกันโรคติดต่อที่สำคัญเช่น โรคไข้เลือดออก โรคฉี่หนู โรคเอดส์เป็นประจำทุกปี มีการจัดอบรมการป้องกันโรคติดต่อ เช่น โรคไข้เลือดออก โรคฉี่หนู และโรคเอดส์ มีการจัดหาอาสาสมัครประจำบ้านบริการอย่างทั่วถึง

2.4 การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบล ปะหลานได้ปฏิบัติงาน ดังนี้ จัดให้มีวัสดุอุปกรณ์และเครื่องมือในการดับเพลิง มีการจัด อุปกรณ์ในการช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากน้ำท่วม มีการจัดศูนย์รับแจ้งและประสานความ ช่วยเหลือผู้ประสบสาธารณภัย มีการให้ความช่วยเหลือประชาชนที่ประสบภัยแล้ง

2.5 การส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม หมายถึง องค์การบริหาร ส่วนตำบลปะหลานได้ปฏิบัติงาน ดังนี้ มีการสนับสนุนทุนการศึกษาแก่โรงเรียนหรือ สถานศึกษา อย่างทั่วถึง มีการจัดโครงการอาหารกลางวันให้เด็กนักเรียนเป็นประจำ มีการจัด กิจกรรมทางศาสนาในวันสำคัญต่างๆอย่างสม่ำเสมอ มีการจัดงานประเพณีท้องถิ่นประจำปี มีการสนับสนุนกิจกรรมของกลุ่มสตรี เด็ก และเยาวชนอย่างสม่ำเสมอ

2.6 ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลานได้ปฏิบัติงาน ดังนี้ มีการสนับสนุนกิจกรรมของศูนย์พัฒนา

เด็กก่อนวัยเรียน มีการช่วยเหลือสงเคราะห์คนชราอย่างทั่วถึง มีการจัดกิจกรรมให้เด็กก่อนวัยเรียนเป็นประจำ และมีการ ให้โอกาสกลุ่มสตรี กลุ่มเยาวชน มีส่วนร่วมในงานด้านพัฒนา

2.7 การคุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลานมีการรณรงค์อนุรักษ์ป่าไม้และแหล่งน้ำธรรมชาติ มีการจัดกิจกรรมปลูกต้นไม้เป็นประจำทุกปี และมีการจัดกิจกรรมรณรงค์ในด้านการรักษาสิ่งแวดล้อม

2.8 การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลปะหลานได้ปฏิบัติตาม ดังนี้ จัดประเพณีตามเทศกาลเป็นประจำ ส่งเสริมการให้ผลิตผลหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ตามนโยบายของรัฐบาล ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมประเพณีทุกปี จัดตั้งกลุ่มอนุรักษ์และรณรงค์ศิลปะและวัฒนธรรมท้องถิ่นและภูมิปัญญาท้องถิ่น

3. ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกถึงความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทั้งในทางที่เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย อาจเป็นผลจากการเรียนรู้ หรือประสบการณ์ของผู้นั้น ในการศึกษาครั้งนี้ หมายถึง ความคิดเห็นของประชาชนที่อาศัยในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลปะหลานที่มีอายุ 18 ปี ขึ้นไป และมีสิทธิเลือกตั้ง ต่อการดำเนินงาน 8 ด้านขององค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

4. ประชาชน หมายถึง บุคคลหรือ คณะบุคคลที่มีสิทธิ เสรีภาพ มีอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดโดยกฎหมาย ในการศึกษาครั้งนี้ หมายถึง ประชาชน ที่อาศัยอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคามที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

ประโยชน์การศึกษา

ข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษาครั้งนี้ สามารถนำเสนอต่อฝ่ายบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลปะหลาน อำเภอพยัคฆภูมิพิสัย จังหวัดมหาสารคาม เพื่อประกอบการวางแผนในการดำเนินงาน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ต่อไป